

Αναψαν τα «πράσινα» τηλέφωνα

ΑΝΑΨΑΝ τα τηλέφωνα για ένα εικοσιτετράωρο στο ΠΑΣΟΚ, με αφορμή το Πολιτικό Συμβούλιο. Είχαμε κλήσεις πρωί, μεσημέρι και βράδυ με πολλαπλούς συνομιλητές.

ΠΡΩΤΟΣ σήκωσε το τηλέφωνο την Τετάρτη το πρωί ο **Γιώργος Παπανδρέου**. Ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ μίλησε με τον **Ευάγγελο Βενιζέλο**, αλλά και με την **Αννα Διαμαντοπούλου**. Τους βολιδοσκόπησε για τις προθέσεις του, τις οποίες και τους παρουσίασε. Η υπουργός Παιδείας υπήρξε κατηγορηματική σε ένα κρίσιμο θέμα: «Δεν μπορεί το ΠΑΣΟΚ να πάει με εσένα στις εκλογές», του είπε. Αντιθέτως, ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ δεν επικοινωνήσε ούτε με τον **Μιχάλη Χρυσόχοϊδη** ούτε με τον **Ανδρέα Λοβέρδο** πριν από το Πολιτικό Συμβούλιο. Με τον δεύτερο έχει πάνω από έναν μήνα να μιλήσει.

«Για να μην πάρω στις έξι»

Ο **BENIZEΛΟΣ** μίλησε με την **Αννα** το μεσημέρι της Τετάρτης. Είναι μια κρίσιμη συνομιλία, η οποία εγγράφεται σε μια κίνηση – δεν θα πω προσπάθεια – του αντιπροέδρου να δημιουργήσει ένα πλαίσιο επαφής με στελέχη του ΠΑΣΟΚ που κινούνται αυτόνομα ανάμεσα στον ίδιο και στον **Παπανδρέου**. Η τηλεφωνική δραστηριότητα του **Ευάγγελου** συνεχίστηκε και τη νύχτα. Τηλεφώνησε έτσι στον **Μιχάλη Χρυσόχοϊδη** στη μία το πρωί της Πέμπτης. Ο δεύτερος σήκωσε το κινητό του εκπληκτος, δεδομένου ότι ήταν πε-

Η εικονιζόμενη επιγραφή (το περιεχόμενο της οποίας πάντως δεν προκύπτει από πουθενά ότι ανήκει στον Σωκράτη) κοσμεύει το ιστορικό γραφείο του ιδρυτή του ΠΑΣΟΚ **Ανδρέα Γ.**

Παπανδρέου. Η τρέχουσα επικαιρότητα την καθιστά μελαγχολικά επίκαιρη. Το ΠΑΣΟΚ βρίσκεται στο ναδίρ, ενώ ο υπό αποχώρησιν πρόεδρός του αναζητεί εναγωνίως εχθρούς

ρασμένη η ώρα, για να λάβει την εξής εξήγηση από τον **Βενιζέλο**: «Σου τηλεφωνώ τώρα, για να μη σε πάρω στις έξι το πρωί...». Με τον **Λοβέρδο** ο **Βενιζέλος** μίλησε το απομεσήμερο της Τετάρτης. Τον ενημέρωσε για την κουβέντα με τον **Παπανδρέου**. Ο **Γιώργος** είχε πει μέσα σε λίγα λεπτά στον **Βαγγέλη** όσα ανέπτυξε μετά στο Πολιτικό Συμβούλιο.

Η ΠΑΣΟΚΙΚΗ αυτή τηλεφωνιάδα δεν βοηθά τις εξελίξεις να βγουν από την ομίχλη. Οι συνομιλητές των **Παπανδρέου** και **Βενιζέλου** κατάλαβαν ότι δεν είναι μαζί, αλλά δεν είναι ακριβώς και

χώρια. Η αλήθεια είναι ότι ο αντιπρόεδρος διατηρεί μια ευγενική σχέση με τον **Παπανδρέου** – ενώ ο **Νίκος Σαλαγιάννης** έβγαλε, τρόπος του λέγειν, το ρόπαλο στο Υπουργικό Συμβούλιο. Ο **Βενιζέλος** μίλησε, πάντως, σχεδόν με τους άγιους πάντες – **Θόδωρο Πάγκαλο**, **Βάσω Παπανδρέου**, **Πέτρο Ευθυμίου**, **Κώστα Σκανδαλίδη** – χθες, πέραν των προαναφερθέντων.

Τα ίδια και στις Κάννες

ΣΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ Συμβούλιο της Τετάρτης δεν ήταν η πρώτη φορά όπου ο **Γιώργος Παπαν-**

δρέου προσέφυγε στη θεωρία συνωμοσίας συμφερόντων με στόχο την ανατροπή του. Τα ίδια είχε πει στον δεύτερο γύρο επιχειρηματολογίας του για το δημοψήφισμα ενώπιον **Νικολά Σαρκοζί**, **Ανγκελα Μέρκελ** και λοιπών στις Κάννες. Μάλιστα η περιγραφή είχε διαρρεύσει μετά στους γάλλους δημοσιογράφους. Η επιχειρηματολογία αυτή είχε μάλλον παγώσει τους ακροατές του τότε πρωθυπουργού που, σε πρώτη φάση, όταν αναφέρθηκε στα έκτροπα στις παρελάσεις της 28ης Οκτωβρίου είχε βρει κάποια σχετική κατανόηση.

Υπάρχει επιστολή

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΕΣ πηγές με γνώση του θέματος επιμένουν. Υπάρχει νέα επιστολή της τρόικας, αντίστοιχη με αυτήν που είχε λάβει ο υπουργός Εργασίας **Γιώργος Κουτρουμάνης** πριν από τις γιορτές. Αφορά τα εργασιακά και έχει συνταχθεί από επώνυμο αθηναίο δικηγόρο, ο οποίος ασχολείται με τέτοια θέματα. Αυτή είναι η αφετηρία των αποκαλύψεων που έκανε χθες στους δημοσιογράφους ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ **Γιάννης Παναγόπουλος** μετά τη συνάντησή του Πρωθυπουργού **Λουκά Παπαδήμου** με τους κοινωνικούς εταίρους.

ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ η επιστολή συντεταγμένη από έλληνα νομικό. Διότι ένας ιθαγενής μπορεί να προσδώσει μεγαλύτερη ακρίβεια και ενδεχομένως πειστικότητα στην επιχειρηματολογία που αναπτύσσεται για μαχαίρι σε 13ο και 14ο μισθό στον ιδιωτικό τομέα. Το λέω διότι, εξ όσων μαθαίνω, στο κείμενο γίνεται επίκληση στην περίοδο 1985-1987 όταν η τότε κυβέρνηση **Παπανδρέου** είχε παγώσει τους μισθούς στον ιδιωτικό τομέα με πράξη νομοθετικού περιεχομένου. Δηλαδή προτείνεται έμμεσα και η νομική μέθοδος. Υπουργός Οικονομικών ήταν τότε, ως γνωστόν, ο **Κώστας Σημίτης**.

Είναι πολλά τα μποφόρ

ΔΕΝ ΠΑΕΙ ο **Δημήτρης Αβραμόπουλος** στο Καστελλόριζο για τα Θεοφάνια. Ήταν να μεταβεί στο ακριτικό νησί μαζί με τον αρχηγό ΓΕΕΘΑ στρατηγό **Μιχάλη Κωσταράκο**. Η αλήθεια είναι ότι ο καιρός αναμένεται εξαιρετικά κακός το τριήμερο με θυελλώδεις ανέμους που έχουν ως αποτέλεσμα να είναι δεμένα τα πλοία και να είναι επισφαλής η πτήση με τα ελικόπτερα. Για τον ίδιο λόγο αναβάλλεται και η μετάβαση του Προέδρου της Δημοκρατίας – επίσης για τα Φώτα – στη Σύρο. Τα μποφόρ – πάνω από εννιά! – είναι, γενικώς, απαγορευτικά. Στο Πεντάγωνο παρηγορούνται με την ιδέα ότι θα απουσιάζει αυτές τις ημέρες στην Αυστραλία ο δήμαρχος Καστελλορίζου **Παύλος Πανηγύρης**. Είναι από εκεί η γυναίκα του. Αρα θα υπάρχει κενό εκπροσώπησης των τοπικών δημοτικών αρχόντων, όπερ θα δυσκόλευε την πολιτική σκηνοθεσία της επίσκεψης.

– Ο,ΤΙ ΚΑΙ ΝΑ ΛΕΝΕ... ΕΓΩ ΜΠΑΜΠΑ
ΤΟΥΣ ΓΡΑΦΩ ΚΑΝΟΝΙΚΑ!..
– ΓΙΑ ΝΑ ΔΩ...
– ΟΡΙΣΤΕ!..
– ΑΥΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑ ΣΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΑ...
– ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΑ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΜΟΥ
ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ!..

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ο μικρο-πολιτικός

mikropolitikos@iolnet.gr

ΠΡΟΕΚΤΑΣΕΙΣ

Μνήμεν

«Τότε είχε δίκιο ο αδελφός μου». Έτσι απάντησε ο Γιώργος Παπανδρέου στον Νίκο Σαλαγιάννη όταν του επεσήμανε ότι ως πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ και πρωθυπουργός δεν λειτουργούσε δημοκρατικά. Εννοούσε αυτό που με τον δικό του τρόπο είπε ο Νίκος Παπανδρέου: όποιος είχε άλλη γνώμη θα μπορούσε να την πει. Λογικό ακούγεται. Το θέμα είναι αν ήταν πράγματι έτσι. Μπορούσε εύκολα ένα στέλεχος του ΠΑΣΟΚ να διατυπώσει μια διαφορετική γνώμη; Ας πάμε λίγο πίσω.

Το καλοκαίρι του 2007 ο Αλέκος Παπαδόπουλος, πρώην υπουργός τότε με επιτυχημένη θητεία και λαϊκή απήχηση, διατύπωσε μια πρότα-

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ
ΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ση: κανείς να μη βγαίνει στη σύμβαση κάτω από την ηλικία των εξήντα ετών. Την επομένη, οι πιο στενοί συνεργάτες του Γιώργου Παπανδρέου τον κατήγγειλαν ως υπονομευτή. Σήμερα ο Αλέκος είναι εκτός ενεργού πολιτικής και ένας από τους κατηγορούς του παραλίγο να γίνει πρωθυπουργός. Φυσικά μπορεί να φανταστεί κανείς πώς θα είχε εξελιχθεί το ασφαλιστικό σύστημα αν είχε υιοθετηθεί αντί να αποδοκιμαστεί η πρόταση Παπαδόπουλου.

Λίγους μήνες αργότερα, με το ΠΑΣΟΚ πάντα στην αντιπολίτευση, ο Γιώργος Παπανδρέου διατύπωσε τη θέση ότι οι ευρωπαϊκές συνθήκες πρέπει να κυρώνονται με δημοψηφίσματα. Ο Κώστας Σημίτης - πρωθυπουργός επί οκτώ χρόνια και ασφαλώς καλύτερος γνώστης των ευρωπαϊκών πραγμάτων - αντέδρασε με επιστολή του στην οποία εξηγούσε ότι ο ίδιος και ο Ανδρέας Παπανδρέου είχαν επιλέξει την κύρωση από τη Βουλή για προφανείς λόγους. Την επομένη ο Σημίτης διεγράφη από την Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ και σήμερα βρίσκεται εκτός ενεργού πολιτικής. Φυσικά μπορεί να φανταστεί κανείς πώς θα ήταν τα πράγματα σήμερα αν τα περί δημοψηφισμάτων είχαν αντιμετωπιστεί με περισσότερη σοβαρότητα. Και αν είχε ληφθεί υπόψη η γνώμη του Σημίτη, αντί να χρησιμοποιηθεί ως πρόσχημα για την αποπομπή του.

Υπάρχουν και άλλα παραδείγματα, πολλά εκ των οποίων δεν είδαν ποτέ το φως της δημοσιότητας. Όπως π.χ. η αντιμετώπιση που είχαν από συγκεκριμένους συνεργάτες του τότε πρωθυπουργού οι βουλευτές που εκδήλωναν την πρόθεση να λειτουργήσουν κατά συνείδηση - όπως είχαν δικαίωμα και υποχρέωση. Συμπέρασμα; Το επιχείρημα ότι όποιος ήθελε μιλούσε ελεύθερα θυμίζει αυτό που έλεγε ο αμερικανός δημοσιογράφος Φράνκλιν Ανταμς: «Τίποτε δεν είναι πιο υπεύθυνο για τις παλιές καλές μέρες από την κακή μνήμη».

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ενα τρισ. διακόσια δισ. δολάρια εκταμίευσε το αμερικανικό Δημόσιο το 2008 σε 407 τράπεζες που προσέφυγαν στους έκτακτους μηχανισμούς σωτηρίας

Με επιτόκιο 0,01%!

Μικρή, χριστουγεννιάτικη δημοσιογραφική ιστορία: έπειτα από μήνες έρευνας κι έναν σκληρό δικαστικό αγώνα, ένας δημοσιογραφικός οργανισμός υποχρέωσε την Κεντρική Τράπεζα των ΗΠΑ, την πανίσχυρη FED, να ανοίξει τα αρχεία της και να δώσει στο φως τα πιο πολύτιμα μυστικά της. Ένας αμερικανός δικαστής δικαίωσε, εν τέλει, τον δημοσιογραφικό οργανισμό Bloomberg και η τράπεζα υποχρεώθηκε να δώσει όλα τα στοιχεία για τα ποσά με τα οποία προικοδοτήθηκαν οι αμερικανικές τράπεζες τα χρόνια 2008-2009, προκειμένου να αποφύγουν τη χρεοκοπία.

ΤΟΥ
ΠΑΥΛΟΥ ΤΣΙΜΑ

υπολόγισαν ότι τα ποσά που εκταμιεύθηκαν, εν κρυπτώ, από τους έκτακτους μηχανισμούς σωτηρίας, μετά το κραχ του Σεπτεμβρίου του 2008, έφθασαν μέχρι το 1,2 τρισ. δολάρια. Ένα τρισεκατομμύριο διακόσια δισεκατομμύρια. Και το επιτόκιο με το οποίο χρέωσε το αμερικανικό δημόσιο τους τραπεζίτες εν κινδύνω ήταν σπδ ένα δέκατο του κανονικού επιτοκίου - 0,01%!

Είναι, ας το παραδεχθούμε, ένα ευπρόσδεκτο χριστουγεννιάτικο μάθημα αληθινής δημοσιογραφίας, το οποίο έρχεται από εκεί

που δεν το περιμέναμε: οι πολίτες δικαιούνται να γνωρίζουν τα πάντα για τη διαχείριση του δημοσίου χρήματος.

Αλλά είναι, επίσης και προπάντων, ένα σοβαρό μάθημα πολιτικής εν καιρώ κρίσης. Γιατί, αν μια κεντρική τράπεζα θεωρεί ορθό - και σωστό - να προσφέρει ανεξάντλητη ρευστότητα, με μηδενικά επιτόκια, προκειμένου να βοηθήσει το πιστωτικό σύστημα να αποφύγει τη χρεοκοπία και δεν ζητά ως αντάλλαγμα ούτε καν να κοπούν τα γενναία μπόνους των διευθυντικών στελεχών των ευεργετούμενων τραπεζών, τότε πώς είναι δυνατόν να θεωρείται λάθος, έγκλημα, αμαρτία να παρέχεται μια αντίστοιχη διευκόλυνση σε ένα κράτος όταν αντιμετωπίζει ανάλογη απειλή; Πώς είναι δυνατόν τα μεν κράτη, όταν το πιστωτικό σύστημα απειλείται με κατάρρευση, να του προσφέρουν δημόσιο χρήμα με μηδενικά επιτόκια, αλλά όταν τα ίδια τα κράτη απειλούνται, όπως συμβαίνει στην Ελλάδα, την Ιρλανδία, την Πορτογαλία, την Ιταλία ή την Ισπανία, καμιά διευκόλυνση να μην παρέχεται, αντίθετα να στερεούουν οι πηγές δανεισμού και τα επιτόκια δανεισμού, τα περίφημα σπρεντ, αντί να μηδενίζονται, να πολλαπλασιάζονται επί δύο, επί τρία, επί δέκα;

Ο πρώτος που έκανε αυτήν την ανάγνωση της αποκάλυψης του Bloomberg και έθεσε το αυτονόητο ερώτημα ήταν ένας πρώην πρωθυπουργός της Γαλλίας, ο σοσιαλιστής Μισέλ Ροκάρ, με ένα άρθρο του στη «Monde», πριν από λίγες ημέρες: Όταν οι τράπεζες απειλούνται με πτώχευση - υπαίτιος! - τα κράτη ανοίγουν τις κάνουλες της ρευστότητας και μηδενίζουν τα επιτόκια δανεισμού, για να βοηθήσουν. Όταν λοιπόν τα ίδια τα κράτη βρίσκονται προ αντιστοίχων κινδύνων - ακόμη και αν βρίσκονται υπαίτι-

ως στη θέση αυτή, όπως η Ελλάδα - δεν θα έπρεπε να έχουν μια αντίστοιχη μεταχείριση;

Η πρόταση Ροκάρ είναι να κάνει αυτό ακριβώς η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα. Να προσφέρει απεριόριστη ρευστότητα με επιτόκιο 0,01% όχι απευθείας στα κράτη (αφού αυτό απαγορεύεται από το καταστατικό της) αλλά σε διεθνείς οργανισμούς, όπως η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων, που μπορούν με τη σειρά τους να δανείσουν με επιτόκιο 0,02% τα κράτη ώστε να αναχρηματοδοτούν τα παλιά τους χρέη. Ωστε το βάρος των παλιών χρεών να μην παρασύρει σε ένα σπιράλ θανάτου την ευρωπαϊκή οικονομία. Και να μην επιβαρύνονται με υπερβολικές και υφειακές συνταγές λιτότητας οι πολίτες των υπερχρεωμένων χωρών, οι οποίοι θα έπρεπε

Πώς είναι δυνατόν, όταν το πιστωτικό σύστημα απειλείται με κατάρρευση, τα κράτη να του προσφέρουν δημόσιο χρήμα με μηδενικά επιτόκια, όταν όμως τα ίδια τα κράτη απειλούνται να μην παρέχεται καμιά διευκόλυνση

να δικαιούνται τουλάχιστον τη μεταχείριση που είχαν οι μέτοχοι των υπερχρεωμένων τραπεζών, αντί να βλέπουν τα εισοδήματά τους να περικλοπούνται.

Ενδιαφέρουσα ιδέα. Ηλθε φαίνεται ο καιρός τέτοιων ιδεών. Που δεν μας δίνουν, βέβαια, κανένα άλλοθι να αποφύγουμε το χρέος απέναντι στον εαυτό μας και τα παιδιά μας - να πετάξουμε, δηλαδή, στα σκουπίδια το παλιό, σπάταλο, πελατειακό, διεφθαρμένο, παρασιτικό, αντιπαραγωγικό ελληνικό μοντέλο, να το αλλάξουμε. Αλλά προτείνουν έναν εναλλακτικό δρόμο για την Ευρώπη, απέναντι στην οικονομική θρησκοληψία της κ. Μέρκελ απειλεί να βυθίσει οριστικά την ήπιερ θανάσιμη παγίδα του χρέους.

Για μια Ευρώπη των πολιτών!

Όταν η εξουσία υπακούει σε μια λογική αυτοκρατορίας, όχι στρατιωτικής αλλά οικονομικής

ΤΑ ΝΕΑ / LE MONDE

Η Ευρώπη έχει ήδη καταφέρει ένα θαύμα: μετέτρεψε εχθρούς σε γείτονες. Μπροστά στην κρίση του ευρώ το θεμελιώδες ερώτημα τίθεται σήμερα διαφορετικά: Πώς μπορεί η Ευρώπη, μέσα στη χιονοστιβάδα των κινδύνων ενός παγκοσμιοποιημένου κόσμου, να εγγυηθεί στους πολίτες της την ειρήνη, την ελευθερία και την ασφάλεια; Γι' αυτό χρειάζεται ένα δεύτερο θαύμα: να περάσουμε από την Ευρώπη της γραφειοκρατίας σε μια Ευρώπη των πολιτών.

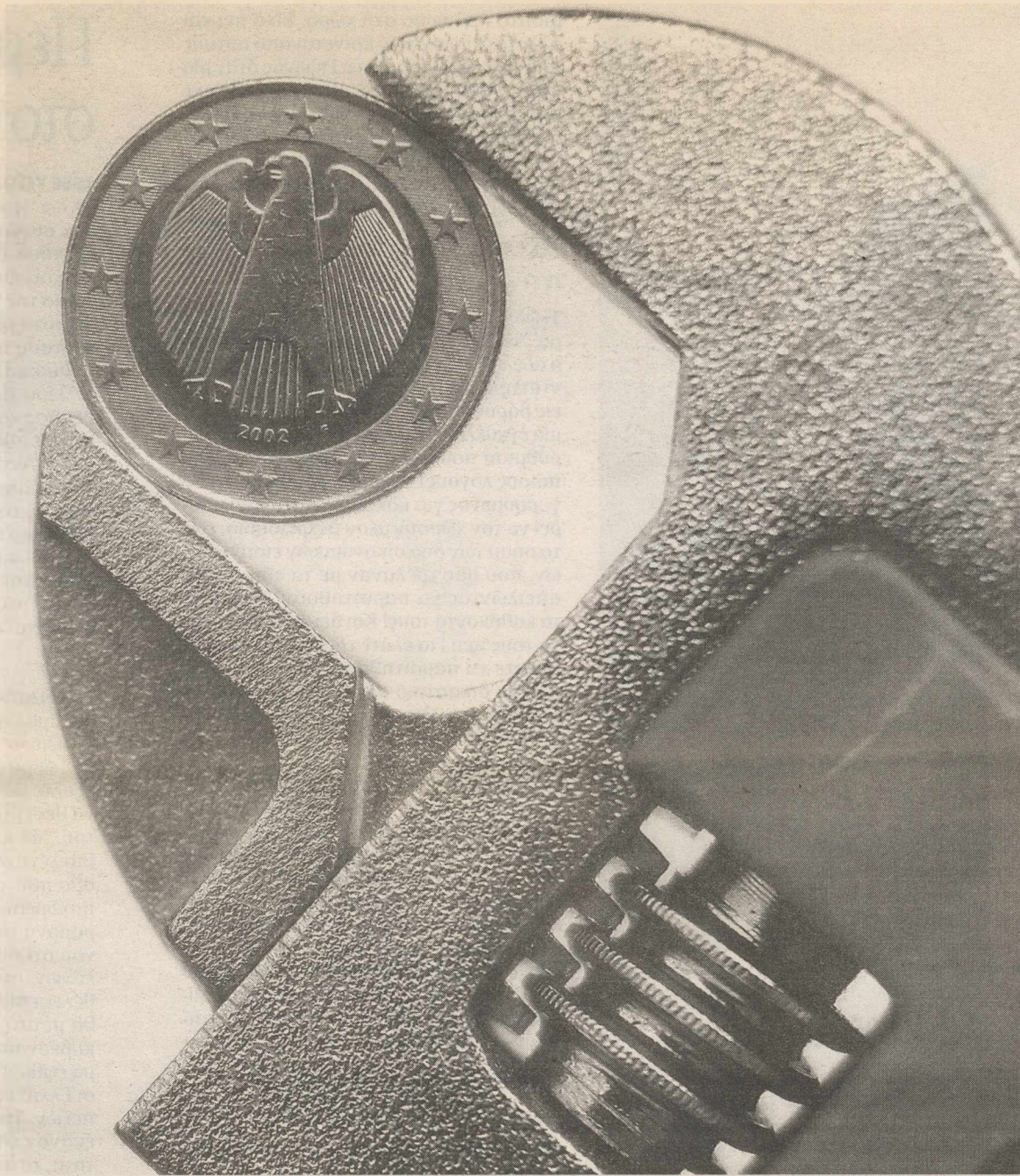
ΤΟΥ **ULRICH BECK**

Υπήρξε ένα διαίσθημα μετά την αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους που όλοι έβγαζαν έναν αναστεναγμό ανακούφισης και άρχιζαν να ελπίζουν: η Ευρώπη είναι ζωντανή, ίσως μάλιστα και αρκετά ισχυρή και ικανή για να ξεπεράσει τα προβλήματά της. Μετά ο έλληνας πρωθυπουργός Γιώργος Παπανδρέου ανακοίνωσε ότι ήθελε να συμβουλευτεί τον λαό του για ένα θέμα που δέσμευε το μέλλον του. Τότε ήταν που εμφανίστηκε μια κρυμμένη πραγματικότητα, το πίσω μέρος του ντεκόρ: σε αυτή την τόσο υπερήφανη για τη δημοκρατία της Ευρώπη, αυτός που θέλει να εφαρμόσει τη δημοκρατία γίνεται απειλή για την Ευρώπη! Ο Παπανδρέου είδε να τον υποχρεώνουν να απαρνηθεί τη δημοκρατία.

Δημιουργείται ένα αγωνιώδες ερώτημα: Αυτό που υποτίθεται ότι θα σώσει το ευρώ θα καταστρέψει άραγε τη δημοκρατική Ευρώπη; Η «διασωθείσα» Ευρωπαϊκή Ένωση δεν θα είναι πλέον η Ευρωπαϊκή Ένωση όπως την ξέρουμε, αλλά μια Ευρωπαϊκή Αυτοκρατορία στην οποία θα κυριαρχεί η Γερμανία; Αυτή η κρίση χωρίς τέλος θα γεννήσει άραγε ένα πολιτικό τέρας;

Δεν πάει πολύς καιρός που κακολογούσαμε την κακοφωνία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ξαφνικά η Ευρώπη απέκτησε έναν αριθμό τηλεφώνου. Βρίσκεται στο Βερολίνο. Αυτή τη στιγμή ανήκει στην Ανγκελα Μέρκελ.

«Ποια Ευρώπη θέλουμε;». Αυτή η ερώτηση μας κάνει να σκεπτόμαστε εσφαλμένα ότι, μετά τη διάσωση του ευρώ, θα εξακολουθούμε να έχουμε επιλογή. Φαίνεται ότι θα είναι πολύ αργά, τουλάχιστον για τους Έλληνες, τους Ιταλούς και τους Ισπανούς. Η ελληνική κυβέρνηση, αυτή που πρέπει να απαιτήσει τα περισσότερα από τους πολίτες της, βρίσκεται εκ των πραγμάτων σε κηδεμονία και είναι με την πλάτη στον τοίχο μπροστά στις ταραχές που γνωρίζει η χώρα. Καλούνται επαγγελματίες της ρευστοποίησης, όπως ο Μάριο Μόντι ή ο Λουκάς Παπαδήμος. Διότι τα σχέδια για την εξοικονόμηση χρημάτων αποδείχθηκαν αυτοκτονικά για τους ηγέτες των χρεωμένων κρατών, οι οποίοι αναγκάστηκαν να παραχωρήσουν τη θέση τους. Αυτό συνέβη πρώτα στην Ιρλανδία και στην Πορτογαλία, μετά

“

Η Γερμανία είναι υπερβολικά κυρίαρχη, υπερβολικά ισχυρή, υπερβολικά ευρωπαϊκή και μπλεγμένη στην παγκόσμια οικονομία για να προσφέρει στον εαυτό της την πολυτέλεια να μη σώσει το ευρώ. Ένας ελέφαντας δεν κερδίζει την εμπιστοσύνη προσποιούμενος το φτωχό σπουργιτάκι

στην Ελλάδα, στην Ιταλία και στην Ισπανία.

Δεν έχει αλλάξει μόνον η δομή της εξουσίας, αλλά υπάρχει και μια νέα λογική της εξουσίας. Ιδού με τι μοιάζει η νέα «Ευρώπη της Μέρκελ» («Der Spiegel», 31 Οκτωβρίου): η εξουσία υπακούει σε μια λογική αυτοκρατορίας, όχι στρατιωτικής αλλά οικονομικής, η οποία εγκαθιδρύει μια διαφορά ανάμεσα στις χώρες που χρωστούν και στις χώρες πιστωτές (γι' αυτό και είναι παράλογο να μιλάμε για «4ο Ράικ»). Το ιδεολογικό θεμέλιό της είναι αυτός τον οποίο αποκαλώ γερμανικό ευρωεθνικισμό, δηλαδή μια ευρωπαϊκή εκδοχή του εθνικισμού του deutschemark, του γερμανικού μάρκου.

Ετσι η γερμανική κοuluτούρα της σταθερότητας ανήκxη σε επίπεδο κυρίαρχης ευρωπαϊκής ιδέας. Οι χώρες που δεν έχουν υιοθετήσει το ευρώ αισθάνονται αποκλεισμένες από τις διαδικασίες αποφάσεων που καθορίζουν το παρόν και το μέλλον της Ευρώπης. Ωστόσο και οι χώρες της ευρωζώνης, το νέο κέντρο εξουσίας που πλύνεται από την κρίση, γνωρί-

ζουν επίσης μια δραματική διαίρεση, αυτή τη φορά ανάμεσα στις χώρες που χρηματοδοτούνται ή θα χρηματοδοτηθούν σύντομα από το ταμείο διάσωσης και σε εκείνες που χρηματοδοτούν αυτό το τελευταίο. Οι πρώτες δεν έχουν πλέον άλλη διέξοδο από το να υποταχθούν στις απαιτήσεις του γερμανικού ευρωεθνικισμού. Ετσι, η Ιταλία, η οποία είναι αναμφίβολα μία από τις πιο ευρωπαϊκές χώρες, απειλείται να μη διαδραματίζει πλέον κανέναν ρόλο στις αποφασιστικές σημασίας επιλογές της σημερινής και της αυριανής Ευρώπης.

Γιατί έχουμε σήμερα μια γερμανική Ευρώπη παρά τις επίμονες προειδοποιήσεις του Τόμας Μαν στο παρελθόν; Η Γερμανία δεν μπορεί να είναι Γερμανία χωρίς την Ευρώπη. Ήδη η επανένωση των δύο Γερμανιών δεν έγινε δυνατή παρά μόνο χάρη στην ειρήνευση της Ευρώπης. Στην κρίση του ευρώ αυτό που είναι «γερμανικό» και αυτό που είναι «ευρωπαϊκό» (ή που πρέπει να γίνει) ενώνονται και πάλι με έναν νέο τρόπο. Η Γερμανία είναι υπερβολικά

κυρίαρχη, υπερβολικά ισχυρή, υπερβολικά ευρωπαϊκή και μπλεγμένη στην παγκόσμια οικονομία για να προσφέρει στον εαυτό της την πολυτέλεια να μη σώσει το ευρώ. Ένας ελέφαντας δεν κερδίζει την εμπιστοσύνη προσποιούμενος το φτωχό σπουργιτάκι. Ο δρόμος προς την ευρωπαϊκή αυτοκρατορία είναι συνεπώς και πάλι στρωμένος με καλές ευρωπαϊκές προθέσεις.

Η μαγική διατύπωση της μεταπολεμικής Γερμανίας, η «πολιτική της σταθερότητας», σημαίνει, για τους άλλους, να απαρνηθούν και πάλι την πολιτική ελευθερία. Σε ένα μείγμα αντάξιο της Ανγκελα Μέρκελ, με αρκετά μεγάλη σύγχυση, υποκρισία, προτεσταντική αυστηρότητα και ευρωπαϊκό υπολογισμό, η κυβέρνηση Μέρκελ ανήγαγε τον γερμανικό ευρωεθνικισμό σε κατευθυντήρια γραμμή για πολιτικοοικονομικές παρεμβάσεις στις χώρες της ευρωζώνης που αμάρτησαν. Δεν πρόκειται για τίποτε λιγότερο από το να εκπολιτισθεί ένας Νότος που ξοδεύει υπερβολικά πολλά στο όνομα του «οικονομικού ορθολογισμού», της «Ευρώπης» και της «παγκόσμιας οικονομίας». Η οικονομική πολιτική μας είναι τόσο πιο γερμανική όσο πιο ευρωπαϊκή είναι: αυτό είναι το σύνθημα.

Αντίθετα από την Ευρωπαϊκή Ένωση, η ευρωπαϊκή αυτοκρατορία είναι ντε φάκτο μια κοινότητα δύο ταχυτήτων. Μόνον η ζώνη του ευρώ (και όχι η Ευρωπαϊκή Ένωση) θα διαδραματίζει στο μέλλον έναν πρωτοπόρο ρόλο στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Εδώ και αρκετό καιρό γίνεται λόγος για μια «οικονομική κυβέρνηση». Ωστόσο αυτός ο δρόμος προς μια Ευρώπη των απάρατσκ, με ένα Πολιτμπιρό στις Βρυξέλλες ή στο Βερολίνο, ολοκληρώνει τη συγγενή δυσπλασία της Ευρώπης και ωθεί στα άκρα το παράδοξο μιας Ευρώπης η οποία υπάρχει πράγματι χωρίς τους Ευρωπαίους. Ετι περαιτέρω, οι πολίτες των χωρών που χρηματοδοτούν αισθάνονται λεηλατημένοι και αυτοί των χωρών που χρωστούν ότι βρίσκονται υπό κηδεμονία. Η Ευρώπη γίνεται ο εχθρός. Αντί να έχουμε μια Ευρώπη των πολιτών, παρακολουθούμε μια κίνηση οργής των πολιτών απέναντί της.

Η Ανγκελα Μέρκελ θα μπορούσε να εκπλήξει τον κόσμο υποστηρίζοντας την εφαρμογή της ακόλουθης ιδέας: η κρίση του ευρώ δεν είναι μόνο θέμα οικονομίας· είναι επίσης θέμα εξευρωπαϊσμού της Ευρώπης από τη βάση· είναι θέμα διαφορετικότητας και αυτοδιάθεσης, είναι θέμα ενός πολιτικού και πολιτιστικού χώρου στον οποίο οι πολίτες δεν μπορούν πια να συνεχίσουν να αισθάνονται εχθροί, από τη μια με τους υπό κηδεμονία και από την άλλη με τους λεηλατημένους. Ας δημιουργήσουμε την Ευρώπη των πολιτών, τώρα!

Ο Ούλριχ Μπεκ είναι γερμανός κοινωνιολόγος και φιλόσοφος. Στα ελληνικά κυκλοφορούν τα βιβλία του «Τι είναι παγκοσμιοποίηση;», «Ελευθερία και καπιταλισμός» (εκδ. Καστανιώτη) και «Η επινόηση του πολιτικού» (εκδ. Λιβάνη). Είναι μέλος της ομάδας Σπινέλι για μια ομοσπονδιακή Ευρώπη από την ίδρυσή της στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τον Σεπτέμβριο του 2010.

ΣΤΙΓΜΑ

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΡ. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

Δείξε μου τους ανθρώπους σου, να σου πω ποιος είσαι

Χαλιμάς (!...) δεν είμαι, ούτε διεκδικώ ποτέ να γίνω. Ασε που έχω και μια έμφυτη απώθηση στα παρὰμύθια. Επίσης, δεν υπήρξα ποτέ τροτσκιστής, και μάλλον δεν προβλέπεται να γίνω από εδώ και πέρα – αν και με την τρόικα, και όλα όσα μέλλει να (μας) συμβούν, ποτέ μη λες ποτέ. Γιατί, εδώ που τα λέμε, έτσι όπως τα καταφέραμε, δεν είναι δύσκολο να ανέβει κανείς στα κεραμίδια, να κοιτάζει τον ουρανό ψηλά και τη γη χαμηλά, και σε κάποια στιγμή να αισθανθεί την ανάγκη να το παίξει... Ικαρος, οπότε στην καλύτερη θα τον κάνει θέμα ο Σαραντάκος, και θα τον... θυμόμαστε όλοι. Κάνα βιβλίο γράφω πού και πού, αλλά (θέλω να ελπίζω) σε καλύτερα ελληνικά απ' ό,τι του «συναδέλφου» κ. Νίκου Παπανδρέου. Συναδέλφου ως προς τη συγγραφή βιβλίων, διότι εγώ δεν έχω την τιμή να έχω αδελφό τον Γιώργο – δύο αδελφές έχω, και αυτές καμιά σχέση με την πολιτική. Ομως, αν ήμουν Γιώργος, παρότι δημοκρατικός άνθρωπος κατά δήλωσή του, θα του είχα βάλει μεγάλο χέρι του αδελφού μου, που με εκθέτει έτσι. Μεγάλο λέμε. Και μπορεί, ως μεγαλύτερος, να του έλεγα ακόμη και ένα «βγάλ' τον σκασμό, επιτέλους»!

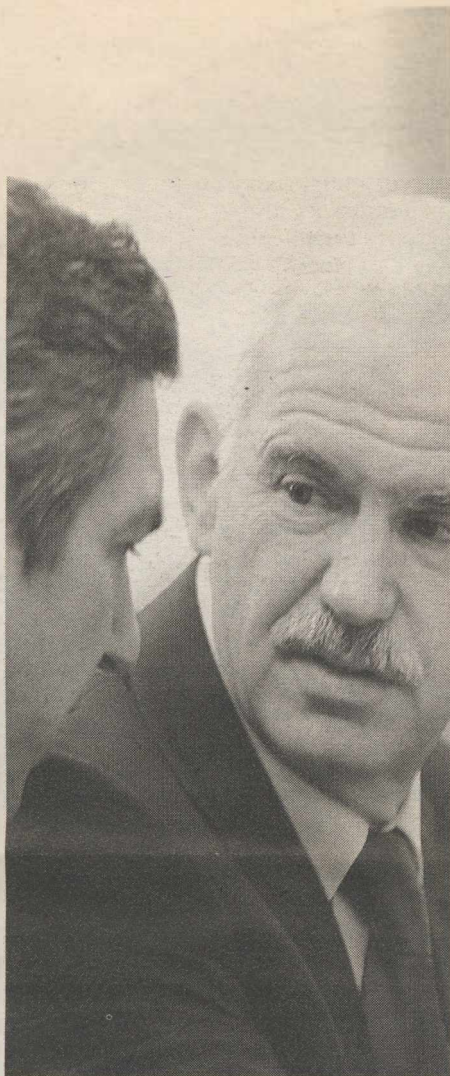
Να του κόψει τον βήχα!

Αλλά ο Γιώργος δεν του είπε τίποτε. Περιόριστηκε να δηλώσει ότι η οικογένειά του είναι δημοκρατική. Μάλιστα. Και οι δικές μας, επίσης, που τον ψήφισαν. Και αυτόν και τον πατέρα του. Αλλά μόνον αυτούς. Οχι τα αδέλφια του. Λυπάμαι, αλλά ούτε να δεχθώ μπορώ, ούτε φυσικά να φανταστώ, πως ένας άνθρωπος όπως ο Γιώργος, που κόπτεται για τη διαφάνεια και την καθαρή στον δημόσιο βίο της χώρας, επιτρέπει στα μέλη της οικογένειάς του να παρεμβαίνουν, αντί για εκείνον, στον δημόσιο διάλογο. Να μιλούν αντί γι' αυτόν. Να βρίζουν τους συνεργάτες του. Να τους απαξιώνουν.

Για λογαριασμό του το κάνουν; Αν ναι, κακώς – έπρεπε ο ίδιος να το κάνει και να πάρει και τα αναγκαία μέτρα, αν τους θεωρούσε για παράδειγμα «ραγιάδες». Αν το πιστεύει όντως, τότε το πρόβλημα το έχει ο ίδιος – όχι οι υπουργοί-συνεργάτες του. Αυτός τους επέλεξε, αυτός συνεργάστηκε μαζί τους, αυτός μας τους «φόρεσε» για δύο χρόνια και διαχειρίστηκαν (από κοινού, με τα γνωστά αποτελέσματα) τη χειρότερη κρίση που αντιμετώπισε ποτέ η χώρα εδώ και έναν αιώνα. Λοιπόν;

Ηρθε και μας αποτελειώσε...

Λοιπόν, αυτά δεν είναι του... Χαλιμά, είναι ενός ανθρώπου που στήριξε χωρίς ιδιότητα τον Γιώργο στην προσπάθειά του να απαλλαγεί ο τόπος από την καταστροφική κυβέρνηση της Δεξιάς, του απίθανου εκείνου Καραμανλή ο οποίος έστειλε τη χώρα στα τάρταρα (για να την αποτελειώσει ο Γιώργος με χαρακτηριστική δεινότητα). Και στενοχωριέται πολύ που, πρώτον, δεν τα κατάφερε να σώσει τη χώρα και, δεύτερον, που διάφοροι γύρω του τώρα κάνουν ό,τι μπορούν για να τον απαξιώσουν, σε σημείο που να αναρωτιέσαι πώς γίνεται να μην αντιλαμβάνονται ότι, αν συνεχίσουν έτσι, θα τον κάνουν το πιο

Για χατίρι του Σταύρου

Καθυστερημένο μεν, αλλά ενδεικτικό του πώς λειτουργεί ο Γιώργος. Την ημέρα που σχηματιζόταν η κυβέρνηση Παπαδήμου και γίνονταν οι διαπραγματεύσεις των τριών κυβερνητικών εταίρων, κάποια στιγμή η διαδικασία κόλλησε στο υπουργείο Εξωτερικών. Ο Νίκος Αθανασάκης που έκανε τις διαπραγματεύσεις από πλευράς ΠΑΣΟΚ επέμεινε για τη διατήρηση στο υπουργείο Εξωτερικών του Σταύρου Λαμπρινίδη, αλλά ο Σαμαράς απαιτούσε το υπουργείο να πάει στη Νέα Δημοκρατία. Εγιναν αλληπάλληλες συνεννοήσεις, αλλά τίποτε. Αδιέξοδο. Και δεν ήρθαν αυτό το αδιέξοδο ούτε όταν κατέβηκε ο ίδιος ο Γιώργος από το Καστρί (λέγαμε κι εμείς τότε, μα τι θέλει και πάει στο Μαξίμου αφού έχει παραιτηθεί!). Μετά μάθαμε ότι αυτό το έκανε για τον φίλο του, Σταύρο Λαμπρινίδη (αριστερά στη φωτογραφία). Ασχετα αν δεν τα κατάφερε, δείχνει κάτι αυτό, δεν δείχνει;

μιστό πρόσωπο στη χώρα. Είχα πει και άλλοτε ότι ο ηγέτης κρίνεται από αυτούς που έχει γύρω του. Και ο Γιώργος ήταν μία από τα ίδια, δυστυχώς. Περιτοχίστηκε από ανθρώπους που ήταν χαμηλών δυνατοτήτων, μέτριας αποτελεσματικότητας και κατώτεροι των περιστάσεων. Θα μου πεις, αυτοί φταίνε ή αυτός που τους επέλεξε; Προφανώς αυτός...

Να πάνε στο σπίτι τους

Τι ψάχνω κι εγώ τώρα, ε; Ψύλλους στ' άχυρα. Λες και το πρόβλημα της χώρας είναι ο αδελφός Νίκος (του Γιώργου). Εδώ γίνονται πράγματα και θάματα. Από τη δίωξη εις βάρος του Καπελέρη, επειδή εξέδωσε μια εγκύκλιο περιμένοντας μια νομοθετική ρύθμιση που δεν έγινε ποτέ (γύρευε για ποιους λόγους) και τώρα βρίσκεται κατηγορούμενος για κακουργήματα που μπορεί να τον χώσουν μέσα μέχρι ισόβια, έως το σόου των δύο οικονομικών εισαγγελέων, που μας τρέλαναν με τα είπα-ξείπα απειλώντας να παραιτηθούν, λέει, από τα καθήκοντά τους! Και δεν βρέθηκε ένας να τους πει: Για ελάτε εδώ, ρε παλικάρια. Θέλετε να παραιτηθείτε; Μάλιστα. Αλλά από το δικαστικό σώμα, και γραμμή για το σπίτι σας. Οχι από αυτό που σας ανατέθηκε. Αν καθιερωθεί αυτό ως δικαίωμα στο Δημόσιο (γιατί δημόσιοι υπάλληλοι είναι), δεν καταλαβαίνω γιατί ο αστυνομικός να κάνει υπηρεσία στον δρόμο, ο στρατιωτικός στα σύνορα, η νοσοκόμα στο νοσοκομείο, ο εργάτης καθαριότητας στην αποκομιδή των σκουπιδιών κτλ. Αλλά εδώ, στη χώρα όπου ο καθένας κάνει ό,τι γουστάρει, με την ανοχή της διοίκησης, ο εισαγγελέας λέει «α, δεν θέλω να ασκώ άλλο αυτό το καθήκον, δώστε μου κάτι άλλο»! Χα... Και κάθονται και το συζητάνε. Αρειος Πάγος, υπουργείο Δικαιοσύνης, κυβέρνηση. Τι να πεις...

Ο κόσμος χάνεται κι αυτός το βιολί του

Το ευτύχημα είναι ότι μέσα σ' αυτό το ζοφερό τοπίο υπάρχουν ευχάριστες νότες που προσφέρουν χαμόγελα και αισιοδοξία, όπως π.χ. η απαίτηση του Αντώνη Σαμαρά «έως το τέλος Μαρτίου εκλογές»! Να 'ναι καλά το παλικάρι, μας έκανε να γελάσουμε πάλι. Μας έδωσε μια ανάσα. Θέλει εκλογές. Ναι, θέλει εκλογές. Το άλλο με τον Τοτό το έχετε ακουστά; Θέλει εκλογές. Ο κόσμος χάνεται κι αυτός το βιολί του. Χτυπάει το πόδι κάτω με το πείσμα παιδιού που ζητάει να φάει το όγδοο παγωτό της ημέρας και ταυτόχρονα κλαίει! Εντάξει, Αντώνη μου, δεν είναι κακό να ελπίζεις, αλλά αν είσαι ο μόνος Έλληνας που πιστεύεις ότι θα γίνεις πρωθυπουργός, όταν όλα γύρω δείχνουν ότι δεν θα γίνεις μακάρι να γίνονταν εκατό φορές εκλογές, ε, τότε, πρέπει να το κοιτάξεις. Δεν είναι σοβαρό, εκ πρώτης όψεως τουλάχιστον, αλλά πρέπει να το κοιτάξεις. Σε κάθε περίπτωση, εμάς δεν μας χαλάει καθόλου. Είπαμε, στις εποχές που ζούμε μια ευχάριστη νότα, όπως το «θέλω εκλογές» του Αντώνη, δεν είναι κάτι το άσχημο. Αν πρόσθετε πάντως και το «για να προταθεί ξανά πρωθυπουργός ο Παπαδήμος», θα ήταν πλήρες το σετάκι!..

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΑ

Του Δ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Περίπατος στο δάσος

«**SEE YOU** at the bitter end...» – ελληνιστί, «θα σε δω στο πικρό τέλος» – όπως τραγουδά το ροκ συγκρότημα των Placebo. Ο στίχος απηχεί τόσο το κλίμα της συνεδρίασης του Πολιτικού Συμβουλίου του ΠΑΣΟΚ όσο και την ουσία της πρότασης Παπανδρέου, αφού αυτή συνιστά placebo, ψευτοφάρμακο για την κατάσταση του Κινήματος.

Φυσικά, η διαρκία δεν ήταν ιδέα του επιτελείου Παπανδρέου. Την επεξεργάστηκαν Ρέππας και Σκανδαλίδης, ως μοντέλο ομαλής μετάβασης από τον Γιώργο στον επόμενο αρχηγό. Αντί αυτού, ο Παπανδρέου προτείνει ένα σκεύασμα που δεν θεραπεύει τον μεγάλο ασθενή της ελληνικής πολιτικής. Αυτός είναι, βεβαίως, το ΠΑΣΟΚ που φλερτάρει με ποσοστά κάτω από 20%. Πρόκειται για επίδοση, η οποία απειλεί με συνολική αποσταθεροποίηση το πολιτικό σύστημα, καθώς πλέον αυτό στερείται κέντρου.

ΤΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ είναι ότι ο Παπανδρέου επαναλαμβάνεται. Όπως και με το δημοψήφισμα, ο Γιώργος αναζητά μια γέα πατέντα. Ήταν τον Οκτώβριο του 2011 η κυβέρνηση του σε αδιέξοδο; Δεν είχε παρά να κάνει εκλογές και να θέσει το εκλογικό σώμα προ των ευθυνών του. Με κίνδυνο την απώλεια της εξουσίας. Επελέγη ως ασφαλέστερη λύση το δημοψήφισμα που, μετά τις πιέσεις που δέχθηκε ο Παπανδρέου στις Κάννες, εστιάστηκε στην παραμονή της Ελλάδας στο ευρώ ή όχι. Δεδομένου ότι αυτή είναι αυτονόητη – 80% των Ελλήνων, σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, δεν θέλει επιστροφή στη δραχμή – η διαδικασία θα μετατρέποταν σε νομιμοποίηση της διακυβέρνησης Παπανδρέου. Αν, φυσικά, η χώρα έφθανε στις κάλπες. Πολύ πριν ψηφίσουν, οι Έλληνες περνούσαν από τα γκισέ των τραπεζών. Την πρώτη εβδομάδα του Νοεμβρίου έκαναν φτερά πέντε δισ. Στην πραγματικότητα, το δημοψήφισμα έβαλε τη χώρα σε τροχιά χρεοκοπίας.

ΠΑΤΕΝΤΑ είναι και η διαρκία στο ΠΑΣΟΚ, με υποψήφιο πρωθυπουργό που θα δεχθεί κατά πρόσωπο την τούρτα μιας μεγάλης ήττας και φουλ πρόεδρο τον ίδιο τον Παπανδρέου μέχρι νεωτέρας. Θυμίζει λίγο την εναλλαγή ρόλων Πούτιν - Μεντβέντεφ προ τετραετίας, όταν ο πρώτος έγινε Πρωθυπουργός αφήνοντας τον δεύτερο στη θέση του Προέδρου για να τον την κρατήσει ζεστό. Φυσικά, δεν φταίει μόνο ο Παπανδρέου. Φταίνει και όλοι εκείνοι, αρχής γενομένης από τον προκάτοχό του στην προεδρία του ΠΑΣΟΚ Κώστα Σημίτη, που συναίνεσαν σε αλλαγή διαδικασίας το 2004 για την εκλογή αρχηγού. Δεν έχει σημασία η μεθοδολογία, δηλαδή η ανάδειξη από τη βάση. Αλλά το ότι ο Παπανδρέου πήρε το ΠΑΣΟΚ και το πήγε έναν περίπατο στο δάσος των διαδικασιών, από το οποίο δεν εννοεί να το φέρει πίσω.

Φυσικά, ας είμαστε ρεαλιστές, παιχνίδια με τις διαδικασίες παίζονται σε όλα τα κόμματα απανταχού της Γης. Η πολιτική δεν σταματά. Ούτε είναι ανάγκη το ΠΑΣΟΚ να εγκλωβιστεί σε δίλημμα του τύπου: «Γιώργος ή διάσπαση».

Η Ενδιάμεση Συμφωνία του 1995...

ΕΠΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ του Γκλιγκόροφ υπεγράφη η Ενδιάμεση Συμφωνία με την Ελλάδα, τον Σεπτέμβριο του 1995. Η κυβέρνηση Ανδρέα Παπανδρέου ήρθε το εμπορικό εμπόργκο που είχε επιβάλει στα Σκόπια επιθυμώντας να τα πιέσει οικονομικά, ενώ η ΠΓΔΜ αποδέχθηκε να αντικαταστήσει στη σημαία τον ήλιο της Βεργίνας και να αλλάξει το Σύνταγμά της, αφαιρώντας από τις διατάξεις του όλες τις αλτρωτικές αναφορές που η ελληνική πλευρά χαρακτήριζε «επιθετικές βλέψεις» (όπως την αναφορά που έκανε λόγο για «δικαιώματα των μελών του μακεδονικού λαού σε γειτονικές χώρες»). Δεν είναι λίγοι όσοι πιστεύουν ότι η οικειοποίηση του ήλιου της Βεργίνας από τον Γκλιγκόροφ δεν ήταν παρά ακόμη ένας ελιγμός. Κι αυτό, προκειμένου να εγκαταλείψει στο μέλλον το σύμβολο με αντάλλαγμα την αναγνώριση της χώρας του από την Ελλάδα.

Με την Ενδιάμεση Συμφωνία παρέμεινε σε εκκρεμότητα μόνο το ζήτημα της ονομασίας, για το οποίο συμφωνήθηκε να ανοίξει κύκλος διαπραγματεύσεων υπό την αιγίδα του ΟΗΕ. Όπως λένε έμπειροι διπλωμάτες, «ίσως να είναι η μόνη συμφωνία που έχει υπογράψει η Ελλάδα, όπου δεν αναφέρεται καν το όνομά της. Οι μόνες αναφορές είναι σε "πρώτο και δεύτερο μέρος"». Η Ενδιάμεση Συμφωνία πρόβλεπε τότε τα πνεύματα, αλλά μόνο για λίγο. Η ΠΓΔΜ επιδόθηκε σε αγώνα δρόμου καλλιέργειας διμερών σχέσεων με πολλές χώρες, από τις οποίες απέσπασε και αναγνωρίσεις με τη συνταγματική ονομασία της.

... και η καταδίκη στη Χάγη

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ επανήλθε θλιβερά στο προσκήνιο με την καταδικαστική για την Ελλάδα ετυμηγορία του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης, σύμφωνα με την οποία με το βέτο στο Βουκουρέστι η Ελλάδα παραβίασε την Ενδιάμεση Συμφωνία. Όλα αυτά, ενώ είναι πρώτη η ΠΓΔΜ που έχει καταστρατηγήσει συστηματικά τη Συμφωνία τα τελευταία χρόνια. Για πολλούς ήταν εξαρχής μια χαμένη υπόθεση για την Ελλάδα, γι' αυτό και είναι γενικευμένη η πεποίθηση στη Βασιλίσση Σοφίας ότι η αρνητική για την Ελλάδα ετυμηγορία ήταν αναμενόμενη και θα μπορούσε να είχε αποφευχθεί με την καταγγελία της Ενδιάμεσης Συμφωνίας πριν από το Βουκουρέστι. Ακόμη και σήμερα υπάρχουν φωνές που ζητούν την καταγγελία της Συμφωνίας (θα είναι σε ισχύ για έναν χρόνο μετά την καταγγελία της). Και ψέγουν το ΥΠΕΞ ότι περισσότερο από έναν μήνα μετά την απόφαση της Χάγης δεν έχει προχωρήσει σε τερματισμό της ισχύος της Συμφωνίας, ώστε να μπει στην τελική ευθεία διαπραγματεύσεων για την ονομασία χωρίς βαρίδια.

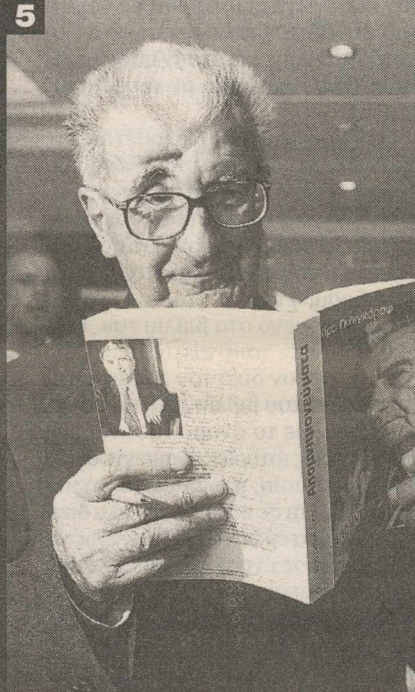
1. Παλαίμαχος κομμουνιστής με σημαντικές θέσεις στη Γιουγκοσλαβική Ομοσπονδία υπό τη σκέπη του στρατάρχη Τίτο, ο Κίρο Γκλιγκόροφ εκλήθη στα Σκόπια για να ηγηθεί των εξελίξεων το 1991

2. Πρωθυπουργός και υπουργός Εξωτερικών σε συνεργασία, πριν οι αντίθετες απόψεις τους για το Σκοπιανό οδηγήσουν στην απομάκρυνση του Αντώνη Σαμαρά τον Απρίλιο του 1992. Το υπουργείο Εξωτερικών ανέλαβε ο ίδιος ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης

3. Ο Κίρο Γκλιγκόροφ ετοιμάζεται να ψηφίσει με φόντο τον παραλλαγμένο ήλιο. Δεν είναι λίγοι όσοι πιστεύουν ότι η αρχική οικειοποίηση του ήλιου της Βεργίνας δεν ήταν παρά ακόμη ένας ελιγμός, προκειμένου να τον εγκατέλειπε στο μέλλον με αντάλλαγμα την αναγνώριση της χώρας του από την Ελλάδα

4. Ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης με τους διαμεσολαβητές για το όνομα: του ΟΗΕ αμερικανό πρώην ΥΠΕΞ Σάιρους Βανς (στο κέντρο) και της ΕΕ βρετανό λόρδο Ντέιβιντ Οουεν. Το 1993, η συμβιβαστική πρότασή τους απερρίφθη, καθώς βουλευτές της ΝΔ απειλούσαν ότι θα άρουν την εμπιστοσύνη τους στην κυβέρνηση

5. Στις 3 Οκτωβρίου του 1995 ο Κίρο Γκλιγκόροφ έπεσε θύμα επίθεσης με παγιδευμένο αυτοκίνητο. Επιδίωξε, αλλά τυφλώθηκε μόνιμα από το δεξί του μάτι. Στα τελευταία χρόνια της ζωής του άδειασε τον εθνικιστή Νικόλα Γκρούεφσκι λέγοντας ότι οι Σκοπιανοί δεν είναι απόγονοι του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Πολυγραφώτατος, έγραψε τα «Απομνημονεύματά» του, που κυκλοφόρησαν και στα ελληνικά. Σε αυτά διηγείται και πώς στα πρώτα βήματα της χώρας, ο Τζορτζ Σόρος είχε δώσει πίστωση 20 εκατομμυρίων δολαρίων στην ΠΓΔΜ που πνιγόταν από το χρέος

στιγμή κατάλαβε ότι έπρεπε να κάνει παραχωρήσεις και αυτό φαίνεται σε όσους μετείχαν στις διαπραγματεύσεις. Όταν η ΠΓΔΜ μπήκε στον ΟΗΕ με την προσωρινή της ονομασία, άρρισαν οι διαπραγματεύσεις με τους Βανς και Οουεν και ένα απίστευτο πηγαίνελα. Μέσα σε 2-3 μήνες πήγαμε τρεις φορές στη Ν. Υόρκη. Είχαμε καταλήξει σε ένα κείμενο. Τότε οι αντιπροσωπείες δεν συναντιούνταν, απλώς έδιναν τις θέσεις τους στους μεσολαβητές κι εκείνοι προχωρούσαν μόνο αν έβλεπαν ότι η άλλη πλευρά δεν έβαζε βέτο». Κάπως έτσι, συντάχθηκε ένα ολοκληρωμένο κείμενο, στο οποίο απέμενε μόνο η ονομασία. «Οι διαμεσολαβητές πρότειναν την ονομασία "Νιου Μασεντόνια". Εμείς προτείναμε το σλαβικό "Νόβα Μακεντόνια" και το πήγαμε στον γενικό γραμματέα του ΟΗΕ και στους μεσολαβητές που το αποδέχθηκαν. Ο Γκλιγκόροφ αποδεχόταν καταρχάς την πρόταση, με την τροποποίηση που είχαμε κάνει στα σλαβικά», λέει ο Ε. Κωφός. Όμως, η ιστορία δεν είχε αίσιο τέλος. «Την ώρα που εμείς ήμασταν ευτυχείς, χτυπάει το τηλέφωνο και ήταν ο Μητσοτάκης. "Μάζεψέ τα και γύρνα πίσω", μου λέει. Είκοσι βουλευτές της ΝΔ είχαν απειλήσει με άρση της

εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση και, ένας από τους λόγους, εκτός από την πρόθεση πώλησης 10% του ΟΤΕ, ήταν ότι δεν ήθελαν σύνθετη ονομασία».

Η ΣΤΡΟΦΗ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη εντέλει έκανε στροφή και απέρριψε την πρόταση Βανς και Οουεν τον Μάιο του 1993. Δυο μέρες αργότερα την απέρριψε και η κυβέρνηση των Σκοπίων. Τότε υπήρξαν και παρασκηνιακές διαβουλεύσεις με τους Σκοπιανούς, προκειμένου να μοιραστούν οι δύο πλευρές το κόστος της απόρριψης. Ανάλογο μήνυμα είχε λάβει ο Μητσοτάκης και από τον

συνεργάτη του απόστρατο στρατηγό Νίκο Γρυλλάκη, ο οποίος πραγματοποιούσε μυστικές επαφές με τη σκοπιανή ηγεσία. Σάλο είχε προκαλέσει, άλλωστε, το 1993 η αποκάλυψη για προσπάθεια δωροδοκίας της σκοπιανής ηγεσίας με ένα εκατομμύριο δολάρια. Το 2010 σε συνέντευξή του ο Κίρο Γκλιγκόροφ επιβεβαίωσε τις φήμες και δήλωνε ότι ο Γρυλλάκης βρισκόταν στα Σκόπια και συνέλεγε πληροφορίες κι ότι είχε προσπαθήσει να τον δωροδοκήσει αρχικά με ένα χρυσό Ρόλεξ, κατόπιν με έναν αμφορέα και τέλος με μια βαλίτσα με ένα εκατομμύριο δολάρια σε μετρητά.

Η μεταστροφή για τον Μέγα Αλέξανδρο

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ χρόνια της ζωής του ο Γκλιγκόροφ είχε υιοθετήσει πιο συμβιβαστική ρητορική. Σε συνέντευξή του τον Ιούλιο του 2010 είχε πει ότι οι Σκοπιανοί είναι «Σλάβοι» και όχι «Μακεδόνες». «Σοβαροί ιστορικοί γελούν με αυτά που συμβαίνουν στη χώρα μου τα τελευταία χρόνια. Υπάρχουν ιστορικοί στη χώρα μου που υποστη-

ρίζουν πως εμείς βρισκόμαστε στα χώματα αυτά 2.000 χρόνια πριν από τον Μέγα Αλέξανδρο. Για γέλια δηλαδή... Ελεγα σε έναν φίλο μου ιστορικό ότι έτσι όπως πάμε, θα βγούμε απευθείας απόγονοι του Αδάμ και της Εύας και θα αποδειχθεί ότι και ο Παράδεισος είναι "μακεδονικός" και ιδιοκτησία μας», είχε σημειώσει χαρακτηριστικά.

Με εξαίρεση τον τότε υπουργό (1993) Μιχάλη Παπακωνσταντίνου, ο οποίος θεωρούσε πιθανή την εμπλοκή του κλιμακίου Γρυλλάκη σε απόπειρα εξαγοράς, πολιτικοί και μίντια έδειξαν «διακριτικότητα» στις ενέργειες. Αργότερα ο Νίκος Γρυλλάκης παραδέχθηκε τις μυστικές συνεννοήσεις με τους Σκοπιανούς, ενώ ισχυρίστηκε ότι οι ΗΠΑ και ο Ερβέρτ έριξαν τον Μητσοτάκη...

Λίγες μέρες μετά την απόρριψη της πρότασης Βανς και Οουεν πραγματοποιήθηκε στην Αχρίδα συνάντηση του Γκλιγκόροφ με τον Μιλόσεβιτς. Ο δεύτερος τον πίεσε να αποδεχθεί την ονομασία «Σλαβομακεδονία», ή τουλάχιστον «Σλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας». Ο Γκλιγκόροφ του απάντησε ότι δεν θα μπορούσε να το περάσει από τη Βουλή, γιατί είχε ισχυρή πλειοψηφία. Ο Μιλόσεβιτς πρότεινε να γίνει τριμερής συνάντηση με τη συμμετοχή του Κ. Μητσοτάκη, αλλά ο έλληνας Πρωθυπουργός δεν ανταποκρίθηκε, φοβούμενος την αντίδραση της ομάδας Σαμαρά. Προτίμησε να ακολουθήσει την οδό διαπραγματεύσεων υπό τον ΟΗΕ. «Σύντομα δεν θα έχει πλέον και τόση σημασία το τι θα λέει η Ελλάδα για το θέμα της αναγνώρισης», είχε πει ο Γκλιγκόροφ και απεδείχθη προφητικός...

Αδελφός, συγγραφέας, παράγοντας:
τα διαφορετικά πρόσωπα του
«πολυπράγμονος» της Οικογένειας

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ Μυθιστόρημα και πολιτική υπό σκιάν

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Η αιφνιδιαστική είσοδος του Νίκου Παπανδρέου στο προσκήνιο της επικαιρότητας προκειμένου να υπερασπιστεί τις επιλογές του αδελφού του και πρώην Πρωθυπουργού Γ. Παπανδρέου, συνοδεύτηκε για μια ακόμη φορά με ένα ερώτημα. Το ίδιο ερώτημα που τίθεται όταν ο ίδιος μετακινεί τον εαυτό του στο προσκήνιο, αλλά και οσάκις οι φίλμες τον χρίζουν πρωταγωνιστή σε ιστορίες του παρασκηνίου: Ποιος ακριβώς είναι ο Νίκος Παπανδρέου; Ο οικονομολόγος που τα παράτσε για να γίνει συγγραφέας; Ή απλώς ο αδελφός του Γιώργου, όπως στην δυναστεία των Κένεντι ο Μπομπ στην αδελφός – και σύμβουλος – του JFK; Ένας αντικομφορμιστής με ανοικτό μυαλό που δεν αναγνωρίζει τυπικότητες; Ή κάποιος που κινείται ως το άλλο πρόσωπο του Ιανού στο παιχνίδι της εξουσίας; Είναι φορέας ιδεών και υπερβάσεων με καλές προθέσεις; Ή ο κακομαθημένος πρίγκιπας στο οικογενειακό βασίλειο που εκπροσωπεί ο αδελφός σήμερα, ο πατέρας και ο παππούς παλαιότερα; Είναι ο εύκολος στόχος των αντιπάλων του Γιώργου επειδή δίνει αφήριστα αφορμές και δεν κρατάει τα προσχήματα; Ή ο γόνος που έχει μερίδιο στην οικογενειακή πολιτική κληρονομιά και διεκδικεί με τον δικό του τρόπο ποσόστωση στη διαχείρισή της; Οι απαντήσεις συνήθως είναι αντιφατικές και συχνά περιέχονται στα ερωτήματα. Υπάρχουν όμως τρεις τρόποι για να περιγραφεί το φαινόμενο του δευτεροτόκου γιου του Ανδρέα Παπανδρέου.

Η ΕΞΟΜΟΛΟΗΣΗ. Εξομολογήθηκε πολλές φορές: «Ακόμη δεν μπορώ να

ορίσω ποια είναι η εθνική μου ταυτότητα: Ελληνοαμερικανός, Αμερικανο-έλληνας ή και τα δύο μαζί». Μεγάλωσε σε ένα σπίτι με δύο γλώσσες και με δύο κουλτούρες. Γράφει σε ένα από τα βιβλία του: «Ο αμερικανός παππούς όταν του είπα πως είμαι ματιασμένος με ανάγκασε να πλύνω το στόμα μου με σαπούνι για να το καθαρίσω από τις απίδες που έλεγα, ενώ ο έλληνας παππούς με έφτυσε στο μέτωπο και με πρόσταζε να μην κοιτάζω κανέναν στα μάτια για είκοσι έξι ώρες».

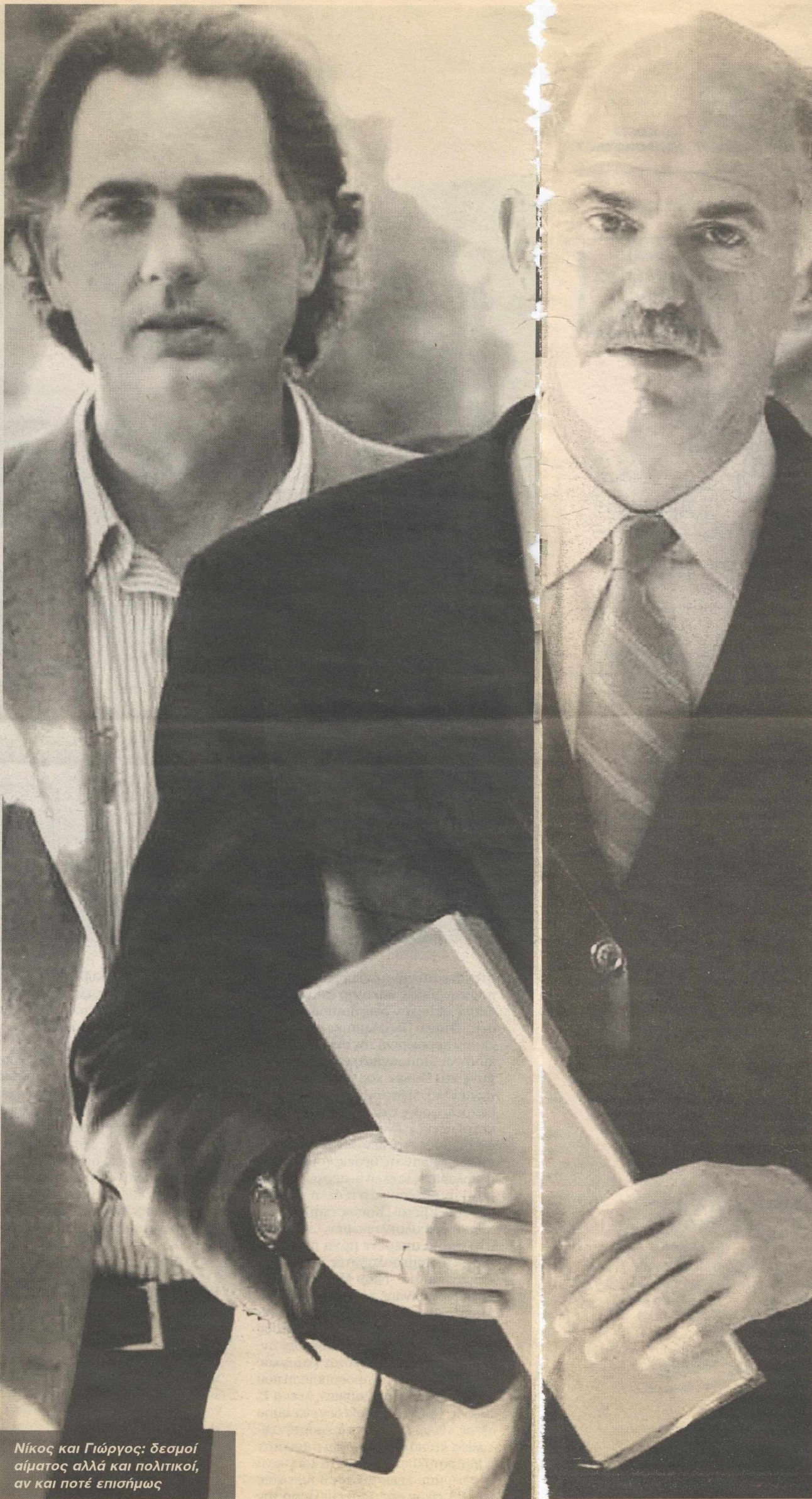
Γεννήθηκε στο Μπέρκλεϊ όταν διδασκε εκεί ο πατέρας του και έχει το καλύτερο βιογραφικό από τους Παπανδρέου: σπούδασε στο Γέιλ και στο Πρίνστον οικονομικά και στο Βερμόντ λογοτεχνία. Το 1991, έπειτα από ένα πέρασμα από τη Διεθνή Τράπεζα, τα παράτησε για να ασχοληθεί με τη συγγραφή και έχει ήδη οκτώ βιβλία στα ράφια των βιβλιοπωλείων, εκ των οποίων το ένα έγινε ταινία, ενώ ετοιμάζει μία ακόμη κινηματογραφική παραγωγή. Παρότι ο Μίκης Θεοδωράκης ασκούσε εξαρχτής σκληρή κριτική στον Γ. Παπανδρέου, ο Νίκος παινιόβγαίνει στο σπίτι του απέναντι από την Ακρόπολη και συζητούσε

την παραγωγή μιας ταινίας με τη ζωή του συνθέτη. Έχει ολοκληρώσει το σενάριο ο ίδιος και έχουν υπογραφεί τα πρώτα συμβόλαια με τους παραγωγούς.

Ο Νίκος είναι ο αρχαιοθέτης της οικογένειας. Έχει στη διάθεσή του ένα τεράστιο υλικό από έγγραφα, φωτογραφίες και ηχητικά ντοκουμέντα για τη διαδρομή του παππού του και του πατέρα του. Και συχνά αυτή η διαδρομή είναι το φόντο, αλλά και το περιεχόμενο στα βιβλία του. Εκεί ανασπλύνει τους οικογενειακούς μύθους με τον δικό του τρόπο. Π.χ., στο πρώτο του βιβλίο ο Γιώργος εμφανίζεται με το όνομα Ιάσοντας. Οι πραγματικές ιστορίες αναμειγνύονται με τη φαντασία, η αλήθεια με τη μυθοπλασία και σε αυτό το φόντο η δική του φιγούρα εμφανίζεται μονίμως να ακροβατεί σε ένα τεντωμένο σχοινί. Εύρημα ή πραγματικότητα, τον συνοδεύει αδιάκοπα και τον χαρακτηρίζει. Αν και ο συγγραφέας μέσα του ως χειριστής του λόγου προδόθηκε στην πρόσφατη επιστολή του στον ιστότοπο iefimerida.gr, με διατυπώσεις όπως «ο χαλιμάς» και την εντελώς προσωπική σύνταξη.

Σοφία, Γιώργος (στη μέση) και Νίκος τρέχουν στην αγκαλιά του παππού Γεωργίου υπό το βλέμμα της μητρός Μάργκαρετ. Ευτυχισμένες ημέρες στην Αθήνα στα τέλη της δεκαετίας του '50

Νίκος και Γιώργος: δεσμοί αιματος αλλά και πολιτικοί, αν και ποτέ επισήμως

ΔΕΣΜΟΙ ΑΙΜΑΤΟΣ

Οικογενειακό ενθύμιο που έμελλε να περιλάβει στο κάδρο του τρεις πρωθυπουργούς

Σοφία, Νίκος και Γιώργος σε παρουσίαση βιβλίου του δεύτερου, την εποχή που ο τρίτος ήταν υπουργός Εξωτερικών της κυβέρνησης Σημίτη

Οι τρεις αδελφοί συν γυναιξί και τέκνω (δεύτερη από αριστερά η Μαργαρίτα η νεότερη) το 2001 σε επίσκεψη του τότε υπουργού Εξωτερικών στην Εφεσο

Με τη σύζυγό του Αλεξία - το γένος Κληρονόμου - με την οποία απέκτησε δύο παιδιά. Καθώς λέγεται δε η Αλεξία υποστηρίζει και επηρεάζει τη δραστηριότητά του

Ο άτυπος αλλά παρεμβατικός του ρόλος Του λείπουν μόνο τα γαλόνια

Ο δεύτερος τρόπος περιγραφής του Νίκου Παπανδρέου είναι η παρακολούθηση της παρουσίας του στον δημόσιο βίο, η οποία πρακτικά υπάρχει και δεν υπάρχει. Π.χ. δεν πήρε ποτέ αξίωμα σε κυβέρνηση, αλλά δεν έλειψε και ποτέ από την κυβερνητική δράση. Όταν ο Γιώργος έγινε πρωθυπουργός και ο Νίκος πήγαυε στο Μέγαρο Μαξίμου, ή επικοινωνούσε με υπουργούς – ή με το... χαρτοφυλάκιό τους – συζητήθηκε η πρόταση να του δοθεί επίσημος τίτλος για να διευκολυνθεί ο ρόλος του δίπλα στον Πρωθυπουργό. Το απέρριψαν και οι δυο.

Το ενδεχόμενο της επίσημης συμμετοχής του στην ενεργό πολιτική είναι το απατημένο θέμα των οιωνοσκοπών. Πότε φημολογείται θα ότι θα οριστεί ευρωβουλευτής, τότε ότι θα κατεβεί ως υποψήφιος στην Αχαΐα και τότε ότι θα μπει στη Βουλή με το ψηφοδέλτιο Επικρατείας. «Θα ασχοληθείτε πιο ενεργά με την πολιτική», τον ρώτησε προ καιρού σε μια συνέντευξη ο νυν διευθυντής του γραφείου Τύπου του Πρωθυπουργού Δημήτρης Τσιόδρας. «Μπορεί», ήταν η απάντησή.

Ως πολιτικό πρόσωπο ο Νίκος βρίσκεται παντού και πουθενά. Αντιπρόεδρος του ΙΣΤΑΜΕ, αντιπρόεδρος στο Ίδρυμα Ανδρέα Παπανδρέου, επικεφαλής μιας ομάδας οικονομολόγων που κάνει μελέτες για τον Ασωπό, αρθρογράφος στην «Οικονομική Επιθεώρηση»,

Αντιπρόεδρος του ΙΣΤΑΜΕ, αρθρογράφος στην «Οικονομική Επιθεώρηση», μέλος διοικητικού συμβουλίου ιδιωτικής επιχείρησης, συννομιλητής οικονομικών παραγόντων και συχνά η αιχμή του δόρατος των επιλογών του Γιώργου

μέλος διοικητικού συμβουλίου ιδιωτικής επιχείρησης, συννομιλητής οικονομικών παραγόντων και εμπνευστής επενδυτικών προγραμμάτων και συχνά η αιχμή του δόρατος των επιλογών του Γιώργου με συνεντεύξεις και αφορισμούς.

Έχει σε μεγάλη εκτίμηση τον αδελφό του. «Πιο σεμνό πρωθυπουργό δεν νομίζω να έχουμε δει», είπε κάποτε. Διπλώνει «δεν εμπλέκομαι στις αποφάσεις του», αλλά όχι αμέτοχος: «Θα ήμουν άτολμος και ανεύθυνος να μην κάνω ό,τι μπορώ, να μη λέω τη γνώμη μου, να μη λύνω προβλήματα επίσης εκεί που μπορώ».

Όταν χρειάζεται είναι αυτός που κάνει ενέσεις ηθικού στον Γιώργο με το επιχείρημα: «Δεν μπορείς να τα παρατήσεις». Π.χ. το κρίσιμο 48ωρο που ακολούθησε την εκλογική ήττα του 2007 ο Νίκος Παπανδρέου με τον Χάρη Παμπούκη και τον Νίκο Κοτζιά – που συνεισέφερε το θεωρητικό πλαίσιο – ήταν αυτοί που κράτησαν τον Γ. Παπανδρέου στο παιχνίδι. Ο Νίκος παρενέβη δραστηρικά και το περασμένο καλοκαίρι για να μην εγκαταλείψει τη θέση του πρωθυπουργού ο Γιώργος. Και από την τελευταία νευρική επιστολή του προκύπτει ότι δεν επιθυμεί ούτε να εγκαταλείψει τη θέση του προέδρου του ΠΑΣΟΚ. Και κηρύσσει τον πόλεμο σε όσους το επιδιώκουν.

Δεν είναι η πρώτη φορά. Με ειλικρίνεια και ένα είδος υπερφίας ταυτόχρονα, δεν διστάζει είτε με δηλώσεις του είτε με την αρθρογραφία του στο περιοδικό «Οικονομική Επιθεώρηση» με το οποίο συνεργάζεται, να επικρίνει υπουργούς, βουλευτές και την κυβερνητική πολιτική. «Η λιτότητα δεν φέρνει την άνοιξη», έγραψε τον περασμένο Σεπτέμβριο. Για τους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ κυρίως – που έχουν ενστάσεις για το Μνημόνιο – θα πει ευθέως ότι «ζουν με τα δανεικά της τράικας». Ο Νίκος άλλωστε ήταν αυτός που έκοψε και την τελευταία γέφυρα της οικογένειας με τον Κώστα Σημίτη όταν δήλωσε ότι «το δασύλλιδι που έδωσε στον Γιώργο ήταν θολό».

Από τη Χαλκιδική μέχρι το Κατάρ

Κινείται παντού και δεν το κρύβει

Ο τρίτος τρόπος περιγραφής του Νίκου Παπανδρέου είναι η πρόκληση της παρουσίας του από την κοινή γνώμη και κυρίως από όσους παρακολουθούν από κοντά τα πράγματα. Εκεί βρίσκεται μονίμως υπό κρίση. Γύρω από το όνομά του υπάρχει συνεχής ρημολογία για συμμετοχή του σε ποικίλες οικονομικές δραστηριότητες. Του αποδίδεται εμπλοκή σε μεγάλα επενδυτικά προγράμματα – από τον Αστακό μέχρι τα μεταλλεία χρυσού στη Χαλκιδική. Κατά καιρούς δημοσιεύονται πληροφορίες για συναναστροφές του με επιχειρηματίες και παρεμβάσεις του στην τρέχουσα κυβερνητική λειτουργία. Το ίδιο συνέβαινε και επί των ημερών του Ανδρέα Παπανδρέου και δεν του ήταν διόλου ευχάριστο. «Να μην ξαναδεχτείς τον Νίκο», συνέστησε κάποτε σε έναν τραπέζίτη.

Η αλήθεια είναι ότι πράγματι ανακατεύεται και, άλλωστε, δεν το κρύβει. Επιμένει ότι θέλει να βοηθήσει τη χώρα και τον αδελφό του. Η ομολογία του είναι αφοσιωτική μερικές φορές. Όταν αποκαλύφθηκε ότι συνταξίδευε στο Αμπου Ντάμπι με κυβερνητικό κλιμάκιο δεν είχε κανένα πρόβλημα να δηλώσει στην «Ελευθεροτυπία»: «Έπαιξε έναν άτυπο διπλωματικό ρόλο λόγω των σχέσεων που είχε αναπτύξει ο Ανδρέας με τις αραβικές χώρες. Τόσο στο Αμπου Ντάμπι όσο και σε όλο τον αραβικό κόσμο, το όνομα Παπανδρέου

«Μη νομίζετε ότι ξέρω πάντα τι να την κάνω την περίεργη ιδιότητα του να είμαι αδελφός νυν και γιος πρώην πρωθυπουργού. Υπάρχει κάποιος έτοιμος κώδικας δεοντολογίας;»

επηρεάζει θετικά. Θεωρείται κεφάλαιο αξιοπιστίας για τη χώρα μας. Όταν μου ζητήθηκε να πω μαζί, έκανα το καθήκον μου και πηγα. Το επώνυμο ανοίγει δρόμους».

Στις ομολογημένες σχέσεις του με τους Αραβες εμπλέκεται συχνά και ο Τζορτζ Χάλακ, παλιός φίλος του Ανδρέα Παπανδρέου και πάντοτε κοντά στην οικογένεια. Όταν ο Νικολά Σαρκοζί συνέστησε στην ελληνική κυβέρνηση να αναζητήσει επενδυτικά κεφάλαια στο Κατάρ, οι υπουργοί που ενεπλάκησαν διαπίστωσαν ότι και ο Νίκος απέκτησε παράλληλη επαφή με την πριγκιπική οικογένεια του εμιράτου, μέσω του Χάλακ. Στην Αθήνα συναντούσε τους Καταριανούς σε μια σουίτα κεντρικού ξενοδοχείου, στο διοικητικό συμβούλιο του οποίου μετείχε για ένα διάστημα.

Η εξωθεσμική εμπλοκή του σε κυβερνητικές δραστηριότητες έχει δημιουργήσει κύκλο ερωτημάτων, χωρίς πάντως να υπάρχουν βέσαιοι ισχυρισμοί για προσωπικές οικονομικές συναλλαγές. Απλώς ανακατεύεται. Ενίοτε πειστικά και πάντοτε χωρίς επίσημη ιδιότητα και αυτό συνιστά τουλάχιστον ενοχλητική συνθήκη. Διατηρούσε πάντα στενή επαφή με έναν επιλεγμένο κύκλο κυβερνητικών στελεχών όπως ο Νίκος Σφουνδάκης, ο Σπύρος Κουβέλης, η Λούκα Κατσέλη και ο Γιάννης Καπελέρης.

Υπουργοί που συνεργάστηκαν μαζί του τον περιγράφουν ως άνθρωπο που «μιλάει με πάθος, είναι παρορμητικός και ευμετάβλητος και δεν θέλει να υπακούει σε κανόνες». Του αρκεί ότι είναι και αυτός ένας Παπανδρέου. Γι' αυτό τον ρόλο έχει πει: «Μη νομίζετε ότι ξέρω πάντα τι να την κάνω την περίεργη ιδιότητα του να είμαι αδελφός νυν και γιος πρώην πρωθυπουργού. Υπάρχει κάποιος έτοιμος κώδικας δεοντολογίας; Κάτι που σου λέει, Νίκο, εδώ μιλάς, εκεί σιωπάς; Και αν έχεις και έναν χαρακτήρα σαν τον δικό μου που θέλει να τα βάλει με όλο τον κόσμο;».

Η ΑΛΛΗ ΟΨΗ

“Αν δεν μπορείς να δεις την αστεία πλευρά των γεγονότων τότε δεν έχεις καταλάβει τίποτα

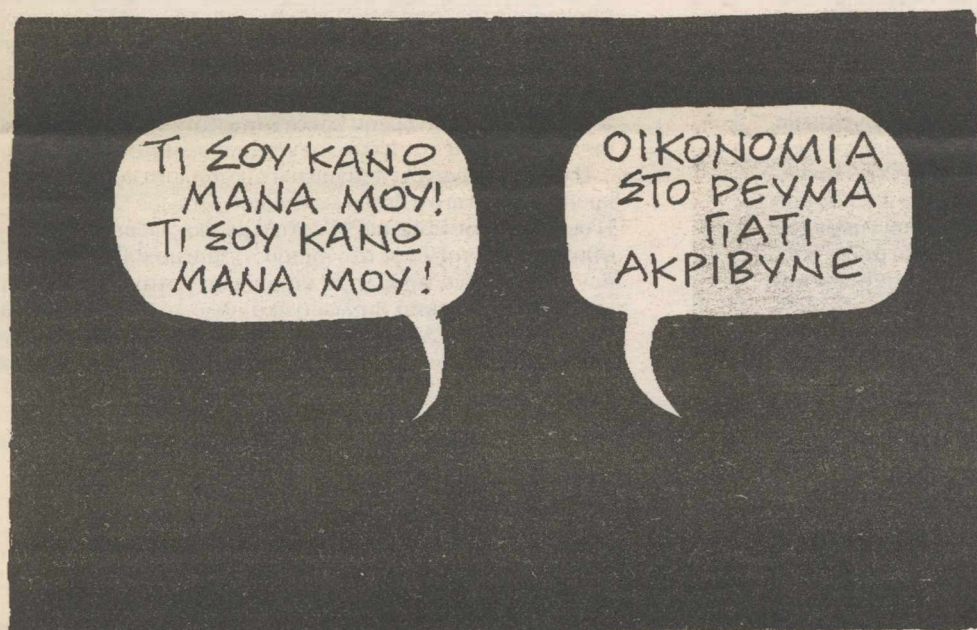

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ
ΕΙΝΑΙ ΠΟΝΗΡΟΣ
ΚΙ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΛΕΕΙ
ΜΗΝ ΤΑ ΤΡΟΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ 11 ΚΙ ΕΜΠΡΟΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΑΕΙ ΣΑ ΓΑΜΠΡΟΣ!

“ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ
ΚΟΛΛΗΜΕΝΟΣ
ΜΕ ΤΗΝ
ΚΑΡΕΚΛΑ”

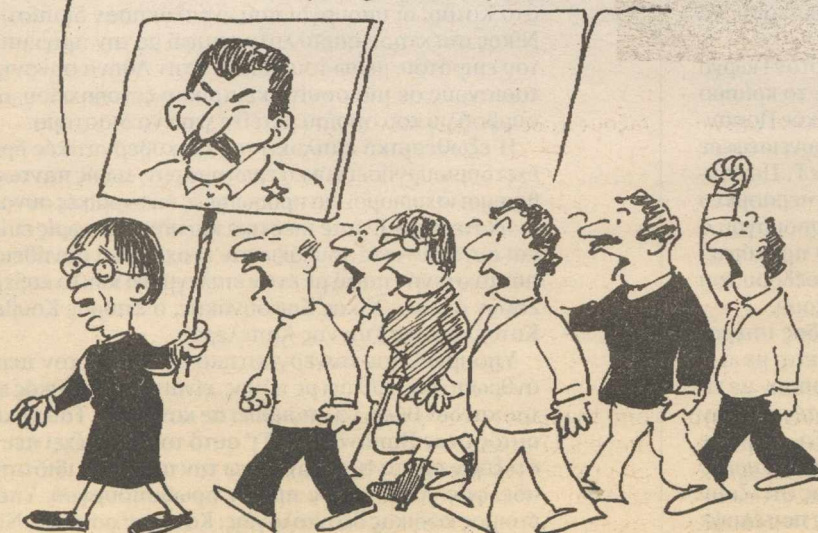

ΑΓΑΠΟΥΛΑ!

ΚΑΛΕ ΑΥΤΟΣ
ΣΑΛΤΑΡΗΣΕ!

ΜΟΥ-ΣΤΑΑΚΑΣ!
ΜΟΥ-ΣΤΑΑΚΑΣ!

ΜΗΤΣΟ ΜΗΝ ΑΚΟΥΣ
ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΡΟΪΚΑ!
ΔΕΝ ΠΝΙΓΕΣΑΙ!
ΡΑΦΤΙΝΓΚ ΚΑΝΕΙΣ!

